

Μ Ε Ρ Ο Σ Β.

ΠΕΡΙ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ, ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΝΥΝ.

Εξιστορήσαντες λοιπόν τὰ περί συστάσεως τῆς ἐν Βενετία Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ περὶ τοῦ Ναοῦ αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ τὴν διαδοχὴν τῶν Φιλαδελφείας Ἀρχιερέων ἐκθέσαντες, λέγομεν καὶ ἕτερά τινα, ἀπορῶντα μᾶλλον τὰς ἐπιπόνους καὶ θεαρέστους ποιμενικάς φροντίδας τοῦ πρώτου Ἀρχιεπισκόπου Γαβριὴλ τοῦ Σεβήρου. Ἐπιπόνους δὲ καὶ θεαρέστους εἶπομεν, καθότι ἐπεθύμησεν οὗτος πάντοτε τὸ τῆς Ἀποικίας ἀγαθόν, καὶ εὐλικρινῶς προσεπάθησεν ἀδιαλείπτως, ἵνα προβιάσῃ αὐτὸ διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν ἔργων. Οὐδὲν ἔλειπεν ἤδη εἰς τὴν τοῦ Ναοῦ τελειοποίησιν, ὅτε οἱ Συνάδελφοι ἀπεφάσισαν ἵνα συστήσωσι καθίδρυμα, τὴν γραμματολογικὴν ὠφέλειαν προτιθέμενοι τῶν τε ἐν Βενετία διαμενόντων Ἑλλήνων, καὶ τῆς κοινῆς ἀπάσης πατρίδος. « Τὰ γράμματα καὶ τὰ ὄπλα (ἔλεγον) ἐθεωρήθησαν ἐν

» παντὶ καιρῷ, ὡς ἕκαστος ὁμολογεῖ, πρῶτιστον
 » τῶν ἀνθρώπων κόσμημα, καὶ περὶ τούτου τὸ
 » Ἔθνος ἡμῶν παρέχει τρανοτάτας ἀποδείξεις·
 » καὶ οὐ μόνον ἐν ἀρχαίαις ἱστορίαις, ἀλλὰ καὶ
 » νῦν, ἔσοι μὲν ἐξ ἡμῶν περὶ τὴν σοφίαν κατε-
 » γέγοντο, δεόντως ἐκτιμῶνται, πολλοὶ δέ, ὑπε-
 » ρετοῦντες διαφόρους Ἡγεμόνας, μαρτυροῦσι διὰ
 » τῶν ἔργων αὐτῶν τὴν ἔξοχον στρατιωτικὴν
 » αὐτῶν ἐμπειρίαν » (110). Ἀξιομνημόνευτοι καὶ
 σπουδαῖαι ῥήσεις, ἀναδεικνύουσιν τὸ τοῦ ἑλλη-
 νικοῦ πνεύματος εὐγενές, καὶ μοναδικόν, καὶ στα-
 θερὸν, καὶ ἀναλλοίωτον, τὸ μὴ καταβυλλόμενον
 οὔτε ὑπὸ τῆς τῶν βαρβάρων σκληρᾶς ἀμαθείας,
 οὔτε ὑπὸ τῆς ἀκαταπαύστου τῶν πολιτικῶν
 συμβάντων ἀλλεπαλληλίας. Ὑπὸ τοιοῦτου αἰ-
 σθήματος ἐμπνεόμενοι οἱ ἐν Βενετίᾳ Ἕλληνες,
 καθίδρυσαν ἐκπαιδευτήριον (1593), πρὸς παρά-
 δοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ πρᾶξιν βυ-
 θεῖαν τῆς ἀρχαίας γλώσσης. Καίτοι δὲ κατ' ἐ-
 κείνον τὸν χρόνον ἦν σπάνιον καὶ δυσκα-
 τόρυτον ἵνα εὕρη τις διδασκάλους
 (111), ἐξελέξαντο ὅμως, κατ' εὐτυχίαν, εἰς τὸ
 ὑπουργημα τοῦτο ἄνδρα σοφόν, ὅσον οἶόν τε,
 περὶ τὴν γραμματολογίαν, Νικόλαον τὸν Λά-
 σκαριν. Ἐὰν δὲ μὴ συγχέῃ ὁ Κομνηνὸς Παπα-
 δόπουλος (112) τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ἐποχάς,
 καὶ πρὸ πολλοῦ οἱ Ἕλληνες ἔμποροι συνετήρουν,
 διὰ τῆς μεγαλοδωρίας αὐτῶν, γυμνάσιον ἐν τῇ
 τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου (ἢ μᾶλλον Ἀντωνίνου) ἐ-

νορία, ὅπου ἐδίδασκε (βεβαίως πρὸ τοῦ 1537) ὁ κρῆς Φραγκίσκος ὁ Πόρτος, ὁ ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου ἀρχιδιδάσκαλος τῶν Ἑλλήνων, καὶ μετὰ ταῦτα διευθυντῆς καλουμένος (113). Ὅπως δὲ πατε, τὸ, περὶ οὗ κυρίως ὁ λόγος, κατὰσταμα, τὸ καὶ Σχολεῖον τῆς Κοινοῦτητος ὀνομαζόμενον, τὸ δεικνυόμενον ὑπῆρξεν, ἐξ ὧν οἴλαμεν σπανιωτάτων τοῦ 15^{ου} αἰῶνος, ἅπερ συνέστησαν οἱ πρὸ ἡμῶν Ὀμοσθνεῖς μετὰ τὴν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας καταστροφήν. Οἱ παραδόντες ἐνταῦθα μαθήματα (ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας χορηγουμένων) εἰσέπραττον ἀπὸ τῶν Ταμιῶν τῆς Διοικήσεως 150 ἐτήσια δουκάτα, παρὰ τοῦ Δουκὸς (114) φιλοδωρηθέντα, ἕνεκα τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ζητήσαντος αὐτὰ Γαβριήλ τοῦ Σεβήρου, καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων πιστοτητος· καὶ ταῦτα μὲν, ἀντὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Μαργουνίου ἀπολαμβανόμενων 124 δουκάτων, ὅτε δημοσίως ἐδίδασκε, πρὸ τοῦ 1585, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν Βενετία. Ὅθεν νομίζομεν ὅτι μετ' αὐτοῦ ἐπαυσαν ἐνταῦθα τὰ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων δημῶσια μαθήματα. (*)

Ἄλλ' ἢ τῆς Κοινοῦτητος Σχολῆς ὑπῆρξεν, οὕτως εἰπεῖν, ἡ εὐεργετικὴ μήτηρ, ἧς ἐν κόλποις

(*) Οὐκ ἐπαυσαν· διότι περὶ τὸ 1601 ἐδίδασκε δημοσίως αὐτὰ Φάβιος Παυλίνης, ὅς ἐστιν ἰδεῖν ἐν Platone trad. da Dardi Bembo (Vol. I. nell' Avviso ai Lettori).

ἀνετρέφθησαν ὅσοι, ἐπιθυμοῦντες ἵνα διδαχθῶσι τὴν τε ἑλληνικὴν καὶ λατινικὴν φιλολογίαν, καὶ συγχρόνως διατηρῶσιν ἀμόλυτον τὴν πατριὸν θρησκείαν, συνέρρεον ἐξ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἰδιαιτέρως δὲ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17. αἰῶνος, τουτέστι, κατὰ τὴν σκοτεινοτέραν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐποχὴν. Ἐκ τοῦ Σχολείου τούτου ἐξήλθον οἱ ἀγαθοεργοὶ ἄνδρες ἐκεῖνοί, οἳ τινες ἤ διέχυσαν τὴν παιδείαν ἀπέναντι τῶν προσκαυμάτων τοῦ δεσπύζοντος βαρβάρου, ἢ συνήργησαν ὑπὲρ αὐτῆς, θυσιάζοντες τὴν ἑαυτῶν περιουσίαν. Ἐν αὐτῷ, τέλος, ἐδίδαξαν οἱ ἐνδοξότεροι Ἕλληνας, ὧν τινες (οἱ γνωστοὶ δηλαδὴ) ἀπολαμβάνουσι καὶ σήμερον τὸ ὀφειλόμενον σέβας, καταλιπόντες τῆς μαθήσεως αὐτῶν μνημεῖα. Συγχωρεῖσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἡ ἀπαρίθμησις αὐτῶν ὄλων. Νικόλαος ὁ Λάσκυρις (ἐκλεχθεὶς τῷ 1593).—Λίβιος ὁ Ζάκρης ἐκ Χίου (1602), μετὰ ταῦτα δημόσιος τῆς ἑλληνικῆς διδασκαλίας ἐν Φερράρα. (115)—Θεόφιλος ὁ Κορυδαλεὺς ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπονομαζόμενος καὶ Σκορδαλὸς (1609).—Ὁ ἐκ Ῥεθύμνου Νικόλαος ὁ Βλαστός, καθηγητὴς τῶν λατινικῶν (1614), καὶ ὁ ἀθηναῖος Ναθαναὴλ ὁ Χυξ (κοιν. Χύκας) τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων (1614 καὶ 1617), ἀμφότεροι ἐφημέριοι καὶ ἱεροκήρυκες.—Παχώμιος ὁ Δοξακρᾶς, πρωτοπαπᾶς Ζακύνθου, καὶ ὁ κρῆς Νικόλαος ὁ Σοφικῆς, ἐφημέριοι (1616). Γεώργιος ὁ Δόλικος, κρῆς. (1619-1624). Γεώργιος ὁ Κο-

ρέσσιος ἐκ Χίου (1627)· πλὴν γεγηρακῶς ἤδη, οὐ παραδέχθη. — Μητροφάνης ὁ Κριτόπουλος ἐκ Βερροίας τῆς Μακεδονίας, μετέπειτα Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (1628). — Οἱ ἱερεῖς Σωφρόνιος ὁ Πάγκαλος, κρῆς (1632), καὶ Ἱερεμίας ὁ Τοσκάνος (1633). — Ὁ ἀθηναῖος Ἄγγελος ὁ Μπενιζέλος, καὶ ὁ διδάκτωρ Ἀνδρέας ὁ Ῥώσσης ἐκ Νκυπλίου (1635-39). — Νικόλαος ὁ Φιωρέντζας, ῥεθύμνιος, ἱεροκήρυξ (1640). — Γερόθεος ὁ Καλλονᾶς (1641). — Ὁ κερκυραῖος Γερμανὸς ὁ Ρασοξέστης, ὁ καὶ ὑπερον Ἀγκύρας (1647-48). — Ὁ κρῆς Ἀντώνιος ὁ Γραδενίγος, ἱερεὺς (1650). — Θεόφιλος, ἢ Φιλόθεος, ὁ Σκοῦφος, Κυδώνιος, ἐφημέριος (1653). — Σωφρόνιος ὁ Καλλονᾶς ἱερεὺς, καὶ Μιχαὴλ ὁ Χορτάκιος (μετέπειτα Φιλαδελφείας Μελέτιος) (1654). — Ὁ προμνησθεὶς Γεράσιμος ὁ Βλάχος, ὁ ὑπερον Φιλαδελφείας (1658-61). — Ἀλοῦσιος ὁ Γραδενίγος ἐκ Κρήτης (ὁ καὶ ὑπερον Ἀμβρόσιος), ἱεροκήρυξ· βραδύτερον Φύλαξ τῆς Μαρκιανῆς βιβλιοθήκης (1664-1668). — Ὁ Κυδώνιος Φραγκίσκος ὁ Σκοῦφος, ὁ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ θεολογίᾳ διδάκτωρ, καὶ Βίετωρ ὁ Κλαπατζαρᾶς ἐκ Κερκύρας, ἱερεὺς καὶ ζωγράφος (1669). — Ματθαῖος ὁ Τυπάλδος (ὁ μετὰ ταῦτα παρ' ἀξίαν Φιλαδελφείας Μελέτιος) (1671-84). — Ὁ διδάκτωρ Νικόλαος ὁ Παπαδόπουλος, ἱεροκήρυξ (ἄλλος παρὰ τὸν παπιστὴν Κομνηνὸν), καὶ ὁ ἐφημέριος Μάρκος ὁ Μαρᾶς, κρῆς (1686). — Ὁ ἐκ Κρή-

της Νικόλαος διδάκτωρ ὁ Βουβούλης (1687-90).
— Ἰωάννης ὁ Ἀβράμιος, κρῆς τὴν καταγωγὴν,
πλὴν γεννηθεὶς ἐν Βενετία, ἐφημέριος, ἔπειτα δὲ
καὶ διδάσκαλος ἐν Ζακύνθῳ (1649) — Ἡλίας ὁ
Μηνιατῆς, κεφαλλῆν, θεολόγος καὶ ἱεροκέρυξ,
μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος ἐν Πελοποννήσῳ (1698).
— Ὁ κρῆς Κωνσταντῖνος ὁ Μέμος, ἀκαδημαϊκὸς
Ἀΐλαβῆς (Hleso) (1669-1701). — Τοσοῦτοι ἐ-
χρημάτισαν οἱ διδάσκαλοι τοῦ τότε παύσαντος
Σχολείου τῆς Κοινότητος, ὅτε ἔνθεν μὲν ὁ ἀλά-
στωρ Μελέτιος ἔρισι καὶ πλεκτάναις κατεπολέμει
τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἔνθεν δὲ ἤκμαζε τὸ Φλαγγίνειον
Φροντιστήριον. Ἀλλὰ περὶ τούτου κατωτέρω.

Περὶ Μοναστηρίου.

Ἔργον οὐχ ἦττον λυσιτελές, καὶ ὄντως θεά-
ρεστον τοῦ Φιλαδελφείας Σεβήρου, ὑπῆρξεν ἡ
πρὸς τοὺς Ἕλληνας περὶ Μοναστηρίου συστάσεως
δοθεῖσα παρ' αὐτοῦ συμβουλή, ἐπὶ τούτῳ καὶ
μόνῳ σκοπῷ, ἵνα προνοῆται περὶ συντηρήσεως
ἐργετῶν τινῶν Καλογραιῶν (τοῦ τάγματος τοῦ
Ἀγ. Ἰωαννίου) (116), αἵ τινες ζήσασσι πρότερον
καὶ ἐν Κόττωρ, καὶ ἐν Νευπλίῳ καὶ ἐν ἄλλοις
τῆς Ἑλλάδος τόποις, ἀπηλλάχθησαν τῶν κατα-
διωγμῶν τῶν Τούρκων, καταφυγοῦσαι εἰς Βε-
νετίαν, ἔνθα διῆγον μονήρη καὶ εἰρηνικὸν βίον.
Καὶ τῶντι ἀπὸ τοῦ 1501 μέχρι τοῦ 1575 εὐ-
ρίσκομεν τὰ ὀνόματα εἴκοσι τεσσάρων Καλο-

γρχιῶν μετὰ τῆς Ἡγουμένης αὐτῶν Πελαγίας τῆς Καλαβροῦ, ἐκ Νκυπλίου (117). Αὐταὶ ἀκολούθως, λαβοῦσσι εἰς ἐνοίκιον μικρά τινα κελιά, ἅπερ (ξύλινα τὰ πολλὰ ὄντα) εἶχον ἐκτισμένα οἱ Ὁμογενεῖς ἐπὶ τοῦ ἀγορασθέντος γηπέδου (1527) ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἔμειναν κατὰ τὸ 1599 μόναι δεκατέσσαρες τὸν ἀριθμὸν. Καὶ διέτριβον ἤδη ἐν τῇ οἰκίᾳ Διχμχντίνης τινὸς Κοκκίνη (δαπάναις πρῶτον τοῦ Σεβήρου, εἶτα καὶ τῆς Ἀδελφότητος), ὅπου ἤνοιξαν καὶ θύραν πρὸς βορρᾶν, ὅπως μεταδύνωσι ταχύτερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, τῇ ἀγορασθείσῃ ἀντὶ 2000 δουκάτων (1609) (118), ἐξ ὧν 1000 καὶ ἐπέκεινα ἦν καταλιπὼν Ζῶτος ὁ Ἰζιγκράς (1599) ἐξ Ἰωαννίνων, Πρωτοσπαθάριος τοῦ Ἡγεμόνος Μολδοβλαχίας Πέτρου τοῦ Μιχνέστου, ὅπως κτισθῆ παρεκκλήσιον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, ἔλαβεν ἀρχὴν ἢ τοῦ Μοναστηρίου σύστασις. Καὶ μετὰ πρῆλυσιν τεσσάρων ἐτῶν, Σωφρονία ἢ Πηλασιολόγος ἐχρημάτισεν ἢ πρώτη αὐτοῦ Ἡγουμένη.

Ἐξεπαιδεύοντο ἐνταῦθα αἱ ἑλληνικαὶ κόραι καὶ δεσποσύναι, ἐπὶ σκοπῷ δὲ καὶ ἵνα μονάσωσιν. Ὑπῆρχον δὲ νόμοι καὶ κανόνες πρὸς διοίκησιν τῆς Μονῆς, τεθέντες κατὰ καιροῦς, ἤγουν ἀπὸ τοῦ 1609 μέχρι τοῦ 1685, ἐπικυρωθέντες παρὰ τῶν τοῦ Κοινοῦ Προνοσητῶν, πρὸς δὲ καὶ εἰς μονόφυλλον τετυπωμένοι. Ἡ περίληψις δὲ αὐτῶν ἔστιν ἢ ἐφεξῆς· Τὸ Μοναστήριον

καθ' ὅλα ὑπέκειτο ταῖς τοῦ Συλλόγου ἀποφά-
σεσιν· αἱ δὲ Μοναχαὶ παρεδέχοντο διὰ δύο τρι-
τημορίων τῶν ψήφων· ἠδύνατο περιελθεῖν τὴν
πόλιν πρὸς ἐλεημοσύνην· ἐξερχόμεναι δ' ἐκ τοῦ
Μοναστηρίου δι' ἄλλην αἰτίαν, περιεπάτουν πάν-
τοτε ἀνὰ δύο· τέσσαρες ἐπίτροποι διωρίζοντο
ἀνὰ τριετίαν, ἵνα κατέχωσι μετὰ τοῦ Προέδρου
τῆς Ἀδελφότητος τὸ βιβλίον τοῦ ταμείου, καὶ
προϊστῶνται μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὴν
πρέπουσαν εὐταξίαν. Ἐξελέγοντο δὲ αἱ Μονα-
χαί, διὰ πλειονοψηφίας, ἐνάρετον, θεοσεβῆ, καὶ
ἱκανὴν Ἠγουμένην, μεθ' ὅρκου εἰλικρινείας, ἀνευ
σπουδαρχίας καὶ σκευωρίας· ἦτις, μετὰ τὴν τοῦ
Συλλόγου ἐπικύρωσιν, ἐλάμβανε παρὰ τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου καὶ τῶν εἰρημένων Ἐπιτρόπων τὴν
τε κατοχὴν καὶ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον. Τὸ
ἀξίωμα αὐτῆς διήρκει μόνον τρία ἔτη· ἠδύνατο
δὲ καὶ ἐπιβεβαιωθῆναι. Ἐκάστη δὲ τῶν γινο-
μένων Μοναχῶν, ὀφείλεν ἵνα ᾖ δεκτὴ πρῶτον
τῇ Ἠγουμένῃ καὶ μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ταῖς ἄλ-
λαις Μοναχαῖς, καὶ τῷ Συλλόγῳ, καὶ καταβάλη
ἐν τῷ Μοναστηρίῳ προῖκα ἑκατὸν δουκάτων. Ἀ-
παξ τοῦλάχιστον τοῦ μηνὸς ἐπεσκέπτοντο αὐ-
τὸ ὅ, τε Πρόεδρος καὶ οἱ Ἐπίτροποι, εἰσερχόμε-
νοι πάντοτε τρεῖς τὸν ἀριθμὸν. Ἀπαράδεκτοι δὲ
αἱ κόρραι, αἱ δεσποσύναι, καὶ ἕτεραι, χωρὶς ψη-
φηφορίας· ἐφόρουν δὲ ἔνδυμα ἐκ μέλανος μαλ-
λίου, καὶ σηρικὸν πέπλον, ἀνευ ἑτέρου τινὸς στο-
λισματος· τέλος δὲ, ἐπάνωθι τῆς θύρας ἐκάστου

κελλίου ἀνεγινώσκοντο οἱ τοιοῦτοι κινόνες τε-
τυπωμένοι (119).

Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ Μοναστήριον ἦν
κατάπτωτον σχεδόν, ἕνεκα τῆς παλαιότητος αὐ-
τοῦ, ἀπεφάσισαν οἱ Ἀδελφοί, ἵνα ἀνοικοδομή-
σωσιν αὐτὸ δι' ἐράνου (ὡς συνήθως ἔπραττον),
3744 δουκάτα παραγαγόντος. Τούτοις 5000
προσέθηκεν (1689) ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Πᾶνος ὁ Ἱε-
ρομνήμων, Διερμηνεὺς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπό-
λει Μεγάλου Βεζύρου, καὶ διὰ τῶν ἐαυτοῦ ἀρε-
τῶν, τιμήσας παρὰ ταῖς βασιλικαῖς Αὐλαῖς τὸ
ὄνομα τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους, καὶ τὴν ἡμετέραν
τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἐκκλησίαν μεγαλοδώρας
εὐεργετήσας. Καὶ ταύτην μὲν ἀπὸ τοῦ 1672
ἐπεθύμει ἅπασαν διὰ ψηφοθετημάτων ἱστορημέ-
νην, δαπανήσας καὶ ἐπὶ τούτῳ ποσὸν δύο χι-
λιάδων δουκάτων. Ἄλλ' ἡ γενναία προαίρεσις ἔ-
μεινεν ἀτελής, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τεχνιτῶν,
ἱκανῶν εἰς ἐκτέλεσιν ἐπαξίαν τοῦ ἐγχειρήματος
τούτου. Ἡ δὲ τοῦ Μοναστηρίου ἀνοικοδόμησις
ἤρξατο τῷ 1691, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐργο-
σασιάρχου τοῦ Ναυπηγείου Ἀλεξάνδρου τοῦ Τρι-
μιγνώνου. Καὶ συμπεριλαμβανομένων τῶν πλη-
σίον αὐτοῦ κελλίων (ἀρχαίων τῶν Ἀρχιεπισκό-
πων κατοικιῶν), συνεπληρώθη τῷ 1695, δαπα-
νηθέντων 7553 δουκάτων (120). Ἡ Ἀδελφότης
συνετήρησεν αὐτὸ πάντοτε, καὶ διαθέται ἐπὶ τού-
τοις εὐηργέτου αὐτὸ πλεῖστοι· ὥστε εἰσοδήμα-
τα εἶχεν 700 ἐτησίων δουκάτων. Ἄλλ' ἐπειδὴ

ταῦτα ἤλκτωθήσαν, προϊόντος τοῦ χρόνου, μέχρι τῶν 400, ἔνεκα τοῦ καταβιβασμοῦ τῶν τόκων καὶ τῆς τῶν Ὁμογενῶν (ἐξ οἷων αἰτιῶν, ἀνωτέρω ἐρρέθη) ὀλιγοστεύσεως, διετάχθη (1717) ἕνα προμηθεύωνται τὰ πρὸς ἀπλήν καὶ ἀπαρκίτητον τῶν Μοναχῶν διατροφήν, ἀφ' ὧν ἄλλοτε ἡ Ἐκκλησία ἐπλήρου τῷ τε Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ τῷ διδασκάλῳ τοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος.

Φροντιστήριον
Θωμᾶ τοῦ Φλαγγίνη.

Δεκαεπτὰ ἔτη μετὰ τὴν τοῦ Μοναστηρίου καθίδρυσιν (δηλαδή, τῷ 1626) Θωμᾶς ὁ Φλαγγίνης, κερκυραῖος, ὅστις, ἔνεκα τῆς σπανίας αὐτοῦ εὐγλωττίας διέπρεπε τότε μεταξὺ τῶν τῆς Βενετικῆς δικηγόρων, καὶ ἐκ ταπεινῆς καταστάσεως ἦν καὶ ὑπερπλουτήσας, προέθετο θεμελίωσιν ἐκπαιδευτικοῦ Φροντιστηρίου, φορολαγῶν τοὺς Ἑλληνας ἐμπόρους ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων πραγματειῶν. Ἀξιέπαινος ὁ σκοπὸς οὗτος, ὃν περ συνέλαβε, σκεψάμενος τὴν μεγάλην τῆς Ἑλλάδος ὠφέλειαν, ὅταν αὐξηθῶσι τὰ μέσα, ἀναγκαῖα πρὸς τὴν περὶ φιλοκαλίαν ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας, καὶ πρὸς ἀδιάλειπτον διατήρησιν τῆς τῶν προγόνων κληρονομίας. Καὶ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας περιβόλῳ οὐκ ἦν πλέον τόπος, ἡ Ἀδελφότης ἠγόρασε (1629) παρὰ τῶν βενετῶν εὐπατριδῶν Λαυ-